

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 września 2013 roku, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt II C 701/12, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo J. R. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu (...)

im. dr W. B. w Ł. o zapłatę kwoty 1.000 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia (punkt pierwszy sentencji), przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego E. J. kwotę 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu J. R. (punkt drugi sentencji) oraz przejął na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 100 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której J. R. był zwolniony (punkt trzeci sentencji).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 sierpnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Szczecinku uznał J. R. winnym popełnienia wykroczenia i wymierzył mu grzywnę w wysokości 800 zł. Postanowieniem z dnia 2 marca 2011 roku Sąd Rejonowy w Szczecinku, wobec nie zapłacenia grzywny, zamienił ukaranemu J. R. przedmiotową karę grzywny na miesiąc pracy społecznie użytecznej w wymiarze 30 godzin miesięcznie. W dniu 14 czerwca 2011 roku, po wysłuchaniu J. R. i za jego zgodą, zawodowy kurator sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi określił, że miejscem wykonywania przez J. R. pracy społecznie użytecznej będzie pozwany Wojewódzki (...) w Ł.. Powód zobowiązał się do wykonywania pracy w pozwanej placówce w sposób sumienny

oraz przestrzegania ustalonych w miejscu pracy porządku i dyscypliny. Dzień rozpoczęcia przez powoda pracy społecznie użytecznej został ustalony na 18 lipca 2011 roku. Powód został przy tym pouczony przez kuratora sądowego, że do pracy należy wziąć ubranie robocze. J. R. nie stawiał się do pracy w wyznaczonym terminie, uczynił to dopiero w dniu 12 września 2011 roku. Tego dnia został on przeszkolony w zakresie BHP, a następnie przydzielono mu do wykonywania pracę polegającą na rozkładaniu kartonów oraz zmiataniu ciągów komunikacyjnych na terenie szpitala. Przed przystąpieniem do pracy wydano powodowi rękawiczki jednorazowe, ogrodowe. W czasie rozkładania kartonów J. R. nie miał kontaktu z żadnymi materiałami i odpadami medycznymi. Tożsame obowiązki powierzono powodowi w dniu następnym, przy czym tego dnia powód wjechał bez zezwolenia samochodem na teren parkingu szpitala, na który wjazd mają jedynie osoby posiadające zezwolenie Dyrektora P., nadto w czasie pracy spał w swoim samochodzie. Do żadnej z prac wykonywanych przez J. R. nie jest konieczne przydzielenie odzieży ochronnej. W wykazie środków ochrony indywidualnej przydzielanych w danych jednostkach organizacyjnych szpitala dla działu gospodarczego przewidziano następujące środki ochrony indywidualnej: okulary gogle, ochronniki słuchu, okulary przeciwsłoneczne, osłonę twarzy odporną na odpryski oraz zestaw środków pomocniczych potrzebnych do transportu ręcznego.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów oraz zeznań świadków. Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd podniósł, że w toku postępowania powód nie złożył zeznań, w żadnym ze swoich pism procesowych nie wskazał także, jakiej dokładnie odzieży ochronnej oczekiwał wykonując przydzielone mu prace i jaka odzież uległa zniszczeniu na skutek nie zapewnienia mu tejże odzieży ochronnej. Nie wskazał ponadto, na czym miałyby polegać bezprawne działania pozwanego, które zagroziły życiu, zdrowiu oraz mieniu powoda, bądź też naruszyły jego zdrowie i mienie. W ocenie Sądu I instancji, nieprzydzielenie powodowi (poza rękawiczkami) odzieży ochronnej przy rozkładaniu kartonów, czy zmiataniu nie mogło skutkować zniszczeniem odzieży powoda (której powód zresztą nie opisał) oraz utratą, czy rozstrojem zdrowia. Przy wykonywaniu tego typu prac nie ma miejsca narażenie zdrowia, ani mienia, a wniosek taki nie wymaga wiadomości specjalnych. W konsekwencji Sąd Rejonowy za zbędne i niezasadne uznał wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność obowiązku zapewnienia przez pozwanego, przy pracach wykonywanych przez powoda, środków ochrony indywidualnej oraz konsekwencji dla zdrowia psychicznego i fizycznego powoda niezapewnienia mu przez pozwanego

odzieży ochronnej i możliwości zaparkowania samochodu na terenie szpitala. Sąd podkreślił przy tym, że decyzja komu wolno zaparkować na terenie szpitala należy do dyrektora placówki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w całości jest bezzasadne. Podstawę pozwu w zakresie odszkodowania za zniszczoną odzież stanowił art. 415 k.c., zaś w zakresie żądania zadośćuczynienia przepis art. 24 k.c. w zw. z art. 445 i 448 k.c. W ocenie Sądu I instancji powód nie wykazał, aby spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanego na gruncie przepisów, o których mowa wyżej. J. R. nie dowiódł, by pozwany szpital dopuścił się względem niego jakiegokolwiek działania lub zaniechania niezgodnego z prawem oraz by wyrządził powodowi tymże działaniem szkodę majątkową, czy niemajątkową w postaci krzywdy powstałej na skutek naruszenia jego dóbr osobistych w postaci zdrowia psychicznego, czy fizycznego. Sąd nie podzielił przy tym argumentacji powoda, że pozwany bezprawnie nie wyposażył go przy pracy społecznie użytecznej w środki ochrony indywidualnej. Stanowisko to Sąd Rejonowy wywiódł z treści § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 roku w sprawie podmiotów, w których wykonywana jest kara ograniczenia wolności oraz praca społecznie użyteczna, w myśl którego obowiązkiem podmiotu, w którym wykonywana taka praca, jest m.in. zapoznanie skazanego z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie odpowiednim dla wykonywania pracy, zapewnienie skazanemu bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, przewidzianego na danym stanowisku pracy oraz z treści § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 roku w sprawie zasadniczych wymagań dla środków ochrony indywidualnej, zgodnie z którym, przez środki ochrony indywidualnej rozumie się urządzenia lub wyposażenie przewidziane do noszenia bądź trzymania przez użytkownika w celu jego ochrony przed jednym lub większą liczbą zagrożeń, które mogą mieć wpływ na jego bezpieczeństwo lub zdrowie. Wskazane przepisy niewątpliwie wskazują, że środki ochrony indywidualnej mają na celu ochronę przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa lub zdrowia. W ocenie Sądu Rejonowego, uwzględniając charakter prac wykonywanych przez powoda, stwierdzić należy, że przy ich wykonywaniu nie występowały zagrożenia wymagające środków ochrony indywidualnej. Jak ustalił Sąd, powód przed rozpoczęciem prac pobrał rękawice ochronne, ponadto przy wykonywaniu zleconych prac nie miał kontaktu z żadnymi materiałami i odpadami medycznymi, ich transportem zajmuje się bowiem wyspecjalizowana firma wewnętrzna, nie wykonywał on także żadnych cięższych prac wymagających odzieży ochronnej. Z uwagi na niewykazanie przez powoda jaka jego odzież uległa zniszczeniu, a tym samym niewykazania szkody, zdaniem Sądu I instancji niemożliwe było dokonanie oceny, czy i jaki związek ze zniszczeniem tej odzieży mogło mieć rozkładanie przez powoda kartonów i zamiatanie bez uprzedniego wyposażenia go w środki ochrony indywidualnej. Ponadto jak ustalił Sąd, powód został poinformowany przez kuratora sądowego, że będzie wykonywał prace porządkowe, a tym samym winien zabrać ze sobą jakąś „gorszą” odzież.

Odnosząc się do żądania zapłaty zadośćuczynienia Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie wykazał w toku postępowania jakimi uszczerbkami dla jego zdrowia groziło, czy skutkowało niewyposażenie go przez pozwanego w środki ochrony indywidualnej. W ocenie Sądu bezczynność pozwanego w powyższym zakresie, przy uwzględnieniu rodzaju prac wykonywanych przez powoda, nie mogła skutkować jakimkolwiek zagrożeniem, czy naruszeniem zdrowia fizycznego, a tym bardziej psychicznego powoda. Także niezapewnienie powodowi możliwości zaparkowania samochodu na terenie szpitala nie mogło w żaden sposób wpłynąć na jego zdrowie psychiczne. Sąd I instancji wskazał przy tym, że skierowane w stronę powoda żądanie opuszczenia przezeń w/w parkingu nie było działaniem bezprawnym i nie może wywoływać po stronie powoda jakichkolwiek roszczeń, a nadto jego źródłem było nieodpowiednie zachowanie powoda, który między innymi w trakcie pracy spał w samochodzie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości.

Z uwagi na cofnięcie przez pozwanego wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, Sąd w wyroku nie zwał rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, zgodnie z przepisem art. 109 k.p.c..

Sąd przyznał pełnomocnikowi z urzędu powoda będącemu radcą prawnym wynagrodzenie za udzieloną mu pomoc prawną, przyjmując za podstawę wynagrodzenia przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 490 j.t.).

Z uwagi na zwolnienie powoda od kosztów sądowych w całości, Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od pozwu w kwocie 100 zł, w oparciu o art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Od powyższego wyroku apelację złożył powód zaskarżając go w części, w zakresie punktu pierwszego.

Zaskarżonemu orzeczeniu strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj:

- art. 237⁷ § 1 k.p. w zw. z § 4 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 roku w sprawie podmiotów, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności oraz praca społecznie użyteczna, poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do niewłaściwego zastosowania i uznania, że: na pozwanym, przy uwzględnieniu rodzaju i zakresu prac zleconych do wykonania powodowi, nie spoczywał obowiązek dostarczenia powodowi odzieży ochronnej innej niż rękawiczki ochronne, pozwany wywiązał się w stosunku do powoda z ciężącego na nim z mocy ww. przepisów obowiązku zapewnienia powodowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, zaniechanie pozwanego w ww. zakresie nie było bezprawne,

- art. 24 k.c. w zw. z art. 445 i 448 k.c. w zw. z art. art. 237⁷ § 1 k.p.

w zw. z § 4 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 roku w sprawie podmiotów, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności oraz praca społecznie użyteczna w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do ich niewłaściwego zastosowania i odmowy przyznania powodowi zadośćuczynienia: w sytuacji, gdy dobra osobiste powoda,

w tym w szczególności zdrowie (stan psychiczny i jego zdrowie fizyczne) zostały przez pozwanego naruszone w związku z nieprzydzieleniem powodowi przez pozwanego odzieży ochronnej innej niż rękawiczki, do której dostarczenia pozwany był zobowiązany, oraz uznania roszczenia za nieudowodnione, w sytuacji, gdy wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie i przeprowadzenie w sprawie dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność konsekwencji dla zdrowia psychicznego powoda faktu niezapewnienia mu przez pozwanego odzieży ochronnej, także innych przyrządów lub urządzeń (jak rękawiczki itp.) podczas wykonywania zleconych powodowi czynności na terenie pozwanego zmierzał do wykazania rozmiaru krzywdy wyrządzonej powodowi,

- art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie w związku z uznaniem, że powód nie wykazał rozmiaru szkody w sytuacji, gdy strona pozwana nie kwestionowała rozmiaru szkody, a jedynie swoją odpowiedzialność za jej powstanie co do zasady,

naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w związku z uznaniem, że na pozwanym, przy uwzględnieniu rodzaju i zakresu prac zleconych do wykonania powodowi, nie spoczywał obowiązek dostarczenia mu odzieży ochronnej innej niż rękawiczki ochronne oraz że pozwany wywiązał się w stosunku do powoda z ciężącego na nim na mocy ww. przepisów obowiązku zapewnienia powodowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wydanego w sprawie wyroku.

Mając powyższe na względzie, działając w oparciu o art. 380 k.p.c., skarżący wniósł o poddanie kontroli odwoławczej mającego wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 17 września 2013 roku w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych strony powodowej o dopuszczenie i przeprowadzenie w sprawie dowodu z opinii biegłych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz psychologa.

W związku z podniesionymi zarzutami apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu pierwszego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało oparte na ustalonych przez Sąd okolicznościach, sprzecznych z rzeczywistym stanem rzeczy i obowiązującymi przepisami. W ocenie apelującego pozwany był obowiązany dostarczyć mu odzież ochronną obejmującą nie tylko rękawiczki, o czym przesądza treść obowiązujących, wyżej wskazanych przepisów. Niewątpliwie bowiem podczas zleconej powodowi pracy przy sprzątaniu ciągów komunikacyjnych mogło dojść do zniszczenia lub znacznego ubrudzenia jego odzieży własnej. Za powyższym przemawia chociażby okoliczność, że kurator sądowy zlecił powodowi zabranie „gorszej” odzieży. Powyższe miała także dowieść opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, wniosek dowodowy powoda w tym zakresie został jednak oddalony. Z kolei rozmiar wyrządzonej powodowi szkody miał zostać wykazany przez biegłego z zakresu psychologii, który to dowód także został przez Sąd oddalony. Tym samym postanowienie Sądu z dnia 17 września 2013 roku w przedmiocie oddalenia w/w wniosków dowodowych winno być poddane kontroli odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie. W ocenie pozwanego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, prawidłowo zastosował także przepisy prawa oraz zasady doświadczenia życiowego, należycie wyjaśnił ponadto podstawy prawne rozstrzygnięcia. W konsekwencji za chybiony należy uznać zarzut skarżącego naruszenia przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Pozwany wskazał, że zlecone powodowi prace porządkowe, z uwagi na warunki wykonywanej pracy, nie wymagały dostarczenia mu odzieży ochronnej, ani środków ochrony innych niż rękawiczki. Tym samym pozwany nie naruszył zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a zarzuty wysunięte przez apelującego należy uznać za gołosłowne. W ocenie pozwanego, powód nie udowodnił faktu zniszczenia odzieży podczas wykonywania prac społecznie użytecznych, nie wykazał także naruszenia dóbr osobistych. Roszczenie powoda, jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, zasługiwało zatem na oddalenie w całości.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego; pełnomocnik powoda nie stawił się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym również jego oceny prawnej. Ujawnione dowody zostały ocenione z uszanowaniem granic swobody przyznanej organowi orzekającemu, bez jakiegokolwiek naruszenia zasad logiki, czy doświadczenia życiowego. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji została dokonana przy uwzględnieniu i rozważeniu wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu. Przedstawione przez Sąd Rejonowy w tej kwestii argumenty oraz tok myślowy zasługują na aprobatę i uznanie Sądu Okręgowego. Taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej

w art. 233 § 1 k.p.c. i w konsekwencji uznać należy, że zarzut apelującego naruszenia przedmiotowego przepisu stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w ocenie Sądu Okręgowego, spełnia wszelkie wymogi przewidziane przepisem art. 328 § 2 k.p.c..

W ocenie Sądu II instancji nie zasługują na uwzględnienie również pozostałe zarzuty podnoszące przez apelującego, w tym naruszenia przepisów

art. 237⁷ § 1 k.p. w zw. z § 4 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 roku w sprawie podmiotów, w których jest wykonywana...; art. 24 k.c. w zw. z art. 445 i 448 k.c. w zw. z art. art. 237⁷ § 1 k.p. w zw. z §

4 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 roku w sprawie podmiotów, w których jest wykonywana ... oraz art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c..

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił,

że przy uwzględnieniu rodzaju i zakresu prac zleconych powodowi w ramach wykonywanych przez niego prac społecznie użytecznych, na pozwanym nie ciążył obowiązek dostarczenia mu środków ochrony indywidualnej, jak również odzieży i obuwia roboczego. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, stosownie do treści

§ 4 ust. 1 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 roku w sprawie podmiotów, w których jest wykonywana.... (Dz.U.2010.98.634), podmiot, u którego ma być wykonywana praca społecznie użyteczna jest obowiązany przyjmując skazanego skierowanego przez sądowego kuratora w celu wykonywania tej pracy, pouczyć go o obowiązku sumiennej pracy oraz konieczności przestrzegania ustalonego w miejscu pracy porządku i dyscypliny, nadto jest zobowiązany zapoznać ukaranego z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie odpowiednim dla wykonywanej pracy oraz zapewnić mu bezpieczne i higieniczne warunki pracy, środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze przewidziane na danym stanowisku pracy. Wskazany przepis, regulujący obowiązki podmiotu w nim wskazanego, poza ich wymienieniem, stanowi odesłanie do przepisów prawa pracy, jako wyłącznie właściwych do określenia warunków BHP (por. R. Giętkowski, Kara ograniczenia wolności w polskim prawie karnym. Oficyna 2007, monografia). W myśl zaś przepisów art. 237⁶ § 1 k.p. - art. 237⁸ § 1 k.p., pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach: jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu (art. 237⁷ § 1 pkt 1 k.p.) bądź ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy (art. 237⁷ § 1 pkt 1 k.p.) oraz nieodpłatnie środki ochrony indywidualnej zabezpieczające przed działaniem niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia czynników występujących w środowisku pracy oraz informować

go o sposobach posługiwania się tymi środkami (art. 237⁶ k.p.), przy czym ustalenie rodzajów środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego niezbędnych do zastosowania na określonych stanowiskach należy do uprawnień pracodawcy. Przez środki ochrony indywidualnej należy przy tym rozumieć wszelkie środki noszone lub trzymane przez pracownika w celu jego ochrony przed jednym lub większą liczbą zagrożeń związanych z występowaniem niebezpiecznych lub szkodliwych czynników w środowisku pracy, w tym również wszelkie akcesoria i dodatki przeznaczone do tego celu (§ 2 pkt 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 roku w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy; Dz.U.2003.169.1650 j.t. ze zm.). Podstawową cechą omawianych środków, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, jest ochrona przed zagrożeniami, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub zdrowie ich użytkownika. Z kolei obowiązek wyposażenia pracownika w odzież, czy obuwie robocze aktualizuje się zawsze w przypadku ustalenia przez pracodawcę istnienia przesłanki, o której mowa w art. art. 237⁷ § 1 k.p.. Jednocześnie, co wynika z przytoczonych przepisów Kodeksu pracy, to do wyłącznych kompetencji pracodawcy należy ustalenie stanowisk pracy wymagających zastosowanie środków, o których mowa wyżej, a następnie rodzaju tych środków, jak również odzieży i obuwia roboczego (por. Komentarz do art. 237(8) Kodeksu pracy, T. Wyka i inni, Kodeks pracy. Komentarz. WKP, 2012). Podejmując decyzję w powyższym zakresie pracodawca winien uwzględnić szczegółowe zasady stosowania środków ochrony indywidualnej przewidziane przez cytowane wyżej rozporządzenie w sprawie ogólnych przepisów BHP (załącznik nr 2 do rozporządzenia). W myśl § 1 w/w zasad, środki ochrony indywidualnej winny być stosowane w sytuacjach, kiedy nie można uniknąć zagrożeń lub nie można ich wystarczająco ograniczyć za pomocą środków ochrony zbiorowej lub odpowiedniej organizacji pracy. Warunki, a w szczególności czas i przypadki ich stosowania, winny być określone przez pracodawcę w zależności od stopnia zagrożenia, częstości narażenia na zagrożenie, cech stanowiska pracy i skuteczności działania (§ 4). W przypadku odzieży ochronnej, winna mieć ona zastosowanie podczas wykonywania prac, przy których istnieje narażenie na działanie wody, czynników chemicznych, pyłowych, mechanicznych i biologicznych oraz wysokiej i niskiej temperatury – stwarzających ryzyko dla zdrowia lub bezpieczeństwa pracowników, w tym w szczególności m.in. pracach na zewnątrz pomieszczeń (w narażeniu na deszcz lub chłód), pracach w kanałach ściekowych, rowach lub innych podobnych miejscach (w narażeniu na kontakt z wilgotnymi lub mokrymi ściankami), pracach w narażeniu

na działanie szkodliwych dla zdrowia substancji chemicznych i biologicznych oraz pyłów (tabela nr 2 do załącznika nr 2 do rozporządzenia).

Przedkładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, czyniąc to za Sądem Rejonowym, że zlecone powodowi przez pozwany szpital prace polegały na sprzątaniu ciągów komunikacyjnych wewnątrz szpitala oraz na rozkładaniu kartonów. Prace te niewątpliwie nie niosły ze sobą zagrożeń, o których mowa wyżej, wymagających zastosowania środków ochrony indywidualnej. Uwaga ta nosi przy tym znamiona oczywistości, wynika już choćby z zasad doświadczenia życiowego i nie wymaga żadnych wiadomości specjalnych. W ocenie Sądu Okręgowego obowiązkiem pozwanego nie było także nieodpłatne dostarczenie powodowi zwykłej odzieży i obuwia roboczego, a więc rzeczy niestanowiących środków ochrony indywidualnej. Stosownie bowiem do treści art. 237⁷ § 1 pkt 1 k.p., obowiązek taki konstytuuje się tylko w sytuacjach, w których odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu ubrudzeniu, przy czym ocena potencjalnego wystąpienia opisanych sytuacji należy do pracodawcy

(art. 237⁸ § 1 k.p.). Niewątpliwie bowiem nie każdy rodzaj pracy, czy stanowisko pracy będzie wymagało zapewnienie pracownikowi odzieży i obuwia roboczego (por. Komentarz do art. 237(7) Kodeksu pracy, T. Wyka i inni, Kodeks pracy. Komentarz. WKP, 2012). W ocenie Sądu II instancji zlecone powodowi prace nie niosły ze sobą niebezpieczeństwa, o którym mowa wyżej. O ile, bowiem powód mógł hipotetycznie zakurzyć swoje ubranie przy sprzątaniu ciągów komunikacyjnych, o tyle za bezsporne w świetle wskazań wiedzy uznać należy, że zabrudzenie to nie miało charakteru znacznego, a już na pewno nie mogłoby skutkować zniszczeniem odzieży. Także prace polegające na rozkładaniu kartonów nie mogłyby doprowadzić do skutków przewidzianych w art. 237⁷ § 1 pkt 1 k.p.. Zaznaczyć przy tym należy, jak ustalił Sąd Rejonowy, że powodowi zostały wydane rękawice ochronne, co pozwala na przyjęcie twierdzenia, że pozwany dokonał oceny rodzaju zleconej powodowi do wykonania pracy pod kątem wyposażenia go w odpowiednie elementy stroju, którą to ocenę należy uznać za adekwatną do pracy wykonywanej przez powoda. Jednocześnie pozwany do prac, jak wykonywane przez powoda, w ramach obowiązku nieodpłatnego dostarczenia środków ochrony indywidualnej przyjął, że wydaje wyłącznie rękawice. Pozwany nie przewidział przy tym obowiązku wydania odzieży, czy obuwia roboczego. Niezależnie od powyższych rozważań przytoczenia wymaga okoliczność, że powód miał świadomość, że zostaną mu zlecone prace porządkowe, winien zatem dokonać odpowiedniego wyboru ubioru, o czym zresztą został pouczony przez kuratora sądowego.

Kończąc rozważania w omawianym zakresie dodatkowo należy podnieść, że to na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że skutek działania/zaniechania pozwanego doszło do uszkodzenia jego odzieży. Powinność taka wynikała wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia danego twierdzenia ponosi strona, która się na nie powołuje. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, powód nie wykazał jednak w toku postępowania, nawet tego jaka jego odzież uległa zniszczenia, jaki był stopień tego zniszczenia, a także w jakich okolicznościach ono nastąpiło. Innymi słowy powód w ogóle nie wykazał faktu zaistnienia szkody, a tym bardziej jej wysokości, co uniemożliwiało poczynienie ustaleń, czy istniał związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zniszczeniem odzieży powoda, a wykonywanymi przez niego pracami w warunkach nie przyznania mu środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego.

Powód nie wykazał ponadto, jakim uszczerbkiem dla jego zdrowia groziło, czy też skutkowało niewyposażenie go przez pozwanego w rzeczy, o których mowa wyżej. Podzielić przy tym należy stanowisko wyrażone przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, że inercja pozwanego w powyższym zakresie, nie mogła skutkować chociażby zagrożeniem dla zdrowia fizycznego powoda, a tym bardziej zdrowia psychicznego. Odmienna ocena wywiedziona przez pozwanego w żądaniu pozwu oraz treści apelacji jest całkowicie nieracjonalna i nie znajduje żadnego potwierdzenia choćby w zasadach doświadczenia życiowego.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 17 września 2013 roku zasadnie oddalił wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. bhp i biegłego psychologa.

Mając na uwadze powyższe, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

Na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2014.637 j.t.) oraz § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1

w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) Sąd Okręgowy przyznał radcy prawnemu E. J. od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 369 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie

art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda, którego apelację oddalono w całości, na rzecz pozwanego kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Wysokość tych kosztów wynika z § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.). Zgodnie bowiem z treścią art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 20005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2010.90.594 j.t. ze zm.) zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalania strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.